

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 169/2019

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. júna 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátska kancelária, Malacká cesta 5680/2B, Pezinok, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 a 3 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cdo 133/2018 a jeho uznesením z 25. októbra 2018; čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 a 3 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 257/2016 a jeho rozsudkom zo 14. februára 2018; čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 a 3 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 44/2012 a jeho rozsudkom z 21. augusta 2012 a napokon čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 44/2012 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ],
o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátska kancelária, Malacká cesta 5680/2B, Pezinok, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 a 3 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cdo 133/2018 a jeho uznesením z 25. októbra 2018; čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 3 a čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 257/2016 a jeho rozsudkom zo 14. februára 2018; čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 3 a čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 44/2012 a jeho rozsudkom z 21. augusta 2012 a napokon čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 44/2012. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 26. februára 2019.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 21 C 44/2012-105 z 21. augusta 2012 bola zamietnutá žaloba sťažovateľky ako žalobkyne proti žalovanej

Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“), o zaplatenie odškodného. Rozsudkom krajského súdu č. k. 6 Co 14/2013-141 z 24. novembra 2014 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 1013/2015 z 27. apríla 2016 bol rozsudok krajského súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Novým rozsudkom krajského súdu č. k. 6 Co 257/2016-205 zo 14. februára 2018 bol rozsudok okresného súdu č. k. 21 C 44/2012-105 z 21. augusta 2012 opäť potvrdený. Napokon uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 133/2018 z 25. októbra 2018 bolo dovolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu odmietnuté a žalovanej bol priznaný nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči sťažovateľke v plnom rozsahu.

3. Podľa názoru sťažovateľky je dovolanie odmietajúce uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 133/2018 z 25. októbra 2018, ktoré jej bolo doručené 28. decembra 2018, arbitrárne a porušuje princípy právneho štátu a právnej istoty. Je aj zneužitím subjektívneho práva „ultra vires“.

A.

4. Sťažovateľka poukazuje predovšetkým na ustanovenie § 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to požiada strana, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

5. V odvolaní sťažovateľky z 20. novembra 2012 proti rozsudku okresného súdu č. k. 21 C 44/2012-105 z 21. augusta 2012 bola uvedená aj elektronická adresa, teda mailová adresa „[REDAKOVANÉ]“, s čím sa krajský súd a následne ani najvyšší súd dôsledne a ústavne nevysporiadali, hoci vedeli, resp. mali vedieť, že na túto situáciu sa v čase podania odvolania sťažovateľky vzťahovalo ustanovenie § 214 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého ak odvolací súd rozhoduje rozsudkom

bez nariadenia pojednávania, upovedomí elektronickými prostriedkami účastníka konania alebo jeho zástupcu, ktorý požiadal o doručovanie písomností aj elektronickými prostriedkami (§ 45 ods. 4), o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku podľa § 156 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku.

6. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že sťažovateľka oznámila súdu svoju elektronickú adresu opakovane. Najprv sa tak stalo na prvej strane podanej žaloby, ďalej v podaní zo 7. júna 2012 a napokon v odvolaní z 20. novembra 2012. Vzhľadom na to, že krajský súd rozhodol aj druhýkrát rozsudkom, vznikla mu povinnosť oznámiť miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu, prípadne aj elektronickými prostriedkami. Krajský súd neoznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami sťažovateľke, čím jej taktiež odňal možnosť riadne konať pred súdom, teda znemožnil jej uskutočňovanie procesných práv v takej miere, že tým došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Poukazuje v tejto súvislosti aj na dovolacie uznesenie najvyššieho súdu v inej jej veci (sp. zn. 4 Obdo 26/2017 z 31. mája 2018), v ktorej sa riešila úplne analogická procesnoprávna situácia, resp. otázka.

B.

7. Ďalej sťažovateľka poukazuje na to, že jej žaloba bola pôvodne podaná na Okresnom súde Bratislava I, kde bolo konanie vedené pod sp. zn. 25 C 66/2011. Okresný súd Bratislava I postúpil vec okresnému súdu (kde bolo konanie vedené pod sp. zn. 21 C 44/2012), o čom sťažovateľku vôbec neupovedomil (neupovedomil ju o tom ani okresný súd) a ani jeden z prvostupňových súdov si nesplnil ani poučovaciu povinnosť. Povinnosť upovedomiť sťažovateľku o postúpení veci mal Okresný súd Bratislava I podľa § 105 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Právo sťažovateľky namietať postúpenie veci do 15 dní od doručenia upovedomenia o postúpení veci vyplýva z ustanovenia § 105 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Povinnosť súdu poučiť sťažovateľku o práve namietať postúpenie veci je daná ustanovením § 5 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keďže sťažovateľka v rozhodnom čase nebola zastúpená advokátom.

Následkom toho sťažovateľka prišla o možnosť namietať postúpenie veci z Okresného súdu Bratislava I na okresný súd, a preto je nesporné, že na okresnom súde nekonal a nerozhodoval zákonný, resp. kompetentný sudca. To treba podľa názoru sťažovateľky považovať za porušenie jej označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru.

8. Najvyšší súd poukazuje na to, že sťažovateľka mohla kedykoľvek počas konania namietať postúpenie veci a o postúpení veci vedela, keďže bola riadne predvolaná okresným súdom na pojednávanie konané 21. augusta 2012, čím došlo k zhojeniu („skonzumovaniu“) nesplnenia vytýkanej povinnosti. Nápravu bolo možné podľa najvyššieho súdu doceliť aj v rámci odvolacieho a dovolacieho konania. S týmto názorom najvyššieho súdu sťažovateľka nesúhlasí. Vykazuje podľa nej známky odmietnutia spravodlivosti s následkom porušenia jej označených práv.

C.

9. Napokon sťažovateľka namieta, že konanie o jej žalobe nie jej vinou trvá extrémne dlho už od 28. októbra 2009 (keď doručila do podateľne Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na odškodnenie nemajetkovej ujmy). Ku dňu podania tejto ústavnej sťažnosti trvá konanie viac ako 9 rokov a 4 mesiace, teda extrémne dlho, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neprijateľné. Vec má pritom pre sťažovateľku mimoriadny význam vzhľadom na to, čo je pre ňu „v hre“. Na priet'ahoch a nezákonných rozhodnutiach sa nepodieľala. Podstata námietky spočíva v tom, že ku dňu podania ústavnej sťažnosti nebolo okresným súdom rozhodnuté o trovách dovolacieho konania, ktoré najvyšší súd priznal žalovanej dovolacím uznesením sp. zn. 8 Cdo 133/2018 z 25. októbra 2018. Znamená to, že konanie prebieha aj naďalej, a to čo sa týka otázky trov konania. Pritom ide o vec po právnej a skutkovej stránke jednoduchú.

10. Sťažovateľka požaduje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ]
na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 36 ods. 1, ods. 3 Listiny základných

práv a slobôd, podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 6 Co/257/2016-205 z 14.02.2018 porušené boli.

2. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1, ods. 3, Listiny základných práv a slobôd, podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd odmietajúcim uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 8 Cdo 133/2018 zo dňa 25.10.2018 porušené boli.

3. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 6 Co/257/2016-205 z 14.02.2018 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

4. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 8 Cdo 133/2018 zo dňa 25.10.2018 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

5. Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinní solidárne uhradiť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] primerané finančné zadosťučinenie 10 000,- Eur a trovy právneho zastúpenia v sume 631,68 ,- Euro na účet jeho advokátky JUDr. Emília Korčeková do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

6. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 36 ods. 1, ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, podľa čl. 38 ods.1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č.k. 21C/44/2012-105 z 21.08.2012 porušené boli.

7. Rozsudok Okresného súdu Bratislava III č.k. 21C/44/2012-105 z 21.08.2012 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Bratislava III na ďalšie konanie.

8. *Základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní č.k. 21C/44/2012 porušené boli.*

9. *Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 9 000,- Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.*

10. *Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 315,68 Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť na účet jeho právnej zástupkyne – advokátky JUDr. Emilie Korčekovej do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.“*

II.

11. Z titulnej strany žaloby sťažovateľky z 2. mája 2011 doručenej Okresnému súdu Bratislava I dňa 4. mája 2011 vyplýva, že sťažovateľka nebola zastúpená advokátom. Ďalej je zistiteľné, že v označení žalobkyne je uvedená okrem jej poštovej adresy, poštovej adresy jej konateľa [REDAKOVANÉ] aj mailová adresa konateľa [REDAKOVANÉ].

12. Z titulnej strany podania sťažovateľky zo 6. júna 2012 doručeného okresnému súdu 7. júna 2012 vyplývajú rovnaké skutočnosti ako z predošlého listinného dôkazu.

13. Z titulnej strany zápisnice o pojednávaní okresného súdu sp. zn. 21 C 44/2012, ktoré sa konalo 29. júna 2012, vyplýva, že sťažovateľka nebola zastúpená advokátom.

14. Z dovolania sťažovateľky zo 6. júna 2018 doručeného okresnému súdu 11. júna 2018 smerujúceho proti rozsudku krajského súdu č. k. 6 Co 257/2016-205 zo 14. februára 2018 vyplýva *inter alia*, že namieta predovšetkým odňatie možnosti riadne konať pred súdom tým, že jej nebol oznámený presný termín verejného vyhlásenia rozsudku krajského súdu elektronickou formou, hoci mailovú adresu konateľa opakovane okresnému

súdu oznámila. Ďalej namieta nesplnenie poučovacej povinnosti podľa § 5 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zo strany Okresného súdu Bratislava I, a to vo vzťahu k jej procesnému právu namietat' postúpenie veci z Okresného súdu Bratislava I na okresný súd v zmysle § 105 ods. 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku.

15. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 133/2018 z 25. októbra 2018, ktoré bolo sťažovateľke podľa rukou písanej poznámky doručené 28. decembra 2018, vyplýva, že jej dovolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 6 Co 257/2016 zo 14. februára 2018 bolo odmietnuté. Podľa konštatovania najvyššieho súdu sťažovateľka v podanom dovolaní namietala, že krajský súd nebol správne obsadený, že nebola upovedomená o postúpení veci okresnému súdu ako súdu miestne príslušnému, ako aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia krajského súdu pre nedostatok dôvodov. Podľa názoru najvyššieho súdu senát krajského súdu 6 Co bol správne zložený v súlade s platným rozvrhom práce, a preto dovolacia námietka nesprávneho obsadenia senátu krajského súdu neobstojí. V súvislosti s námietkou, podľa ktorej Okresný súd Bratislava I pri postúpení veci okresnému súdu sťažovateľku o postúpení veci neupovedomil, čím jej znemožnil namietat' postúpenie do 15 dní od doručenia upovedomenia o postúpení podľa § 105 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, treba uviesť, že z povahy tejto procesnej povinnosti je zrejmé, že sťažovateľka mohla kedykoľvek počas konania namietat' nesúhlas s postúpením veci, o postúpení veci vedela, lebo bola riadne predvolaná na pojednávanie okresným súdom na 21. augusta 2012, a tak došlo k zhojeniu („skonzumovaniu“) nesplnenia vytýkanej povinnosti. Náprava prípadného nesprávneho postupu súdu prvej inštancie v tomto smere jej bola daná tiež možnosťou podania odvolania a dovolania, pričom obe tieto práva aj využila. Bolo by preto neefektívne považovať prípadné nedodržanie upovedomenia strany o možnosti namietat' postúpenie veci za tzv. zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku a z tohto dôvodu zrušovať v dovolacom konaní rozhodnutia súdov v základnom konaní a vec vracať na ďalšie konanie.

III.

16. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

17. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

18. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

19. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

20. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne alebo ho nezamietne podľa § 57, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

21. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

22. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

23. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

24. Vec napadla ústavnému súdu 1. marca 2019. V zmysle čl. X ods. 2 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh“) bola táto vec po 26. apríli 2019 v zmysle rozvrhu prerozdelená a náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Ľubošovi Szigetimu a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu prejednaná a rozhodnutá v druhom senáte ústavného súdu v zložení Jana Laššáková (predsedníčka senátu), Peter Molnár a Ľuboš Szigeti.

K bodu A – namietané porušenie práva postupom najvyššieho súdu a jeho uznesením sp. zn. 8 Cdo 133/2018 z 25. októbra 2018

25. Námietky proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu možno rozdeliť na dve časti. Prvá sa venuje nezaobreraním sa sťažovateľkiným tvrdením, že jej krajský súd

neoznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami. Druhá námietka sťažovateľky smeruje k tomu, že najvyšší súd sa nevysporiadal s jej tvrdením, podľa ktorého o postúpení veci okresnému súdu (kde sa potom konanie viedlo pod sp. zn. 21 C 44/2012) ju tento vôbec neupovedomil, čo nenapravil ani krajský súd.

25.1 K neoznámeniu miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku krajského súdu

25.1.1 V úvode je potrebné pripomenúť, že ústavný súd disponuje bohatou a konštantnou judikatúrou k otázke verejného vyhlasovania rozsudkov všeobecných súdov a k otázke upovedomenia verejnosti a sporových strán o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku.

25.1.2 Ústavný súd v náleze sp. zn. II. ÚS 88/01 z 18. apríla 2002 uviedol, že „hoci z verejnosti súdneho konania (ako jednej z ústavných a procesných záruk práva na súdnu a inú právnu ochranu) existujú určité výnimky, tieto sa vzťahujú len na súdne pojednávanie, ale nie na verejné vyhlásenie rozsudku. Povinnosť verejného vyhlásenia rozsudku je bezvýnimočná, ako to vyplýva z doslovného znenia čl. 142 ods. 3 ústavy.“

25.1.3 Ďalej v náleze sp. zn. I. ÚS 121/09 zo 14. júla 2009 (publikovanom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 54/2009) ústavný súd (právnou vetou) konštatoval, že „verejné vyhlásenie rozsudku patrí k ústavným princípom právneho štátu. Konštatovanie, že rozsudok bol vyhlásený verejne, predpokladá aktívny postup súdu, t. j. súd musí dať verejnosti najavo, že rozsudok vyhlási“.

25.1.4 K upovedomeniu o verejnom vyhlásení rozsudku ústavný súd nálezom sp. zn. IV. ÚS 110/03 z 10. septembra 2009 (publikovaným v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 188/2003) právnou vetou vyslovil, že „aj v prípade, že sa v konaní... podľa zákonnej procesnej úpravy nenariaduje ústne pojednávanie a koná sa v neprítomnosti účastníkov konania..., rozsudok sa vyhlasuje vždy verejne. To predpokladá aj povinnosť všeobecného súdu upovedomiť o takomto konaní

účastníkov konania. V zmysle platnej právnej úpravy je prítomnosť účastníka na vyhlásení rozsudku ponímaná ako právo, nie aj ako povinnosť. Je potom iba na účastníkovi, aby sa sám rozhodol, či sa na vyhlásení rozsudku zúčastní alebo nezúčastní.“

25.1.5 Ďalej podľa nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 76/97 z 22. apríla 1998 (publikovaného v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 25/98) „možnosť súdu rozhodnúť o žalobe bez nariadenia pojednávania daná ustanovením § 250f Občianskeho súdneho poriadku neznamena, že súd nemusí o vyhlásení rozsudku upovedomiť účastníkov konania. Účastník konania má právo byť prítomný na vyhlásení rozsudku súdu a len on sa môže rozhodnúť, či sa tohto zasadnutia zúčastní alebo nezúčastní. Jeho rozhodnutie nemôže ovplyvniť postup súdu pri realizácii konania v intenciách čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky“.

25.1.6 Vhodné je poukázať aj na závery ústavného súdu z nálezu sp. zn. II. ÚS 85/02 z 12. marca 2003 (publikovaného v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 10/2003), podľa právnej vety ktorého „konštatovanie, že rozsudok bol vyhlásený verejne, predpokladá, aby súd dal najavo, že rozsudok vyhlási. Minimálny štandard takéhoto oznámenia predpokladá osobitný postup súdu (aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako dovolacieho súdu), ktorý smeruje k verejnosti (informovanie o čase a mieste vyhlásenia rozsudku spôsobom v takomto prípade obvyklým, napr. na oznamovacej tabuli súdu, na internetovej stránke súdu) bez ohľadu na to, či pri konkrétnom vyhlásení rozsudku verejnosť právo na prítomnosť využije alebo nie. Ústavná požiadavka verejnosti vyhlásenia rozsudku teda nie je splnená už tým, že samotné vyhlásenie rozsudku prebieha v pojednávacej miestnosti, ktorá je prístupná verejnosti, ak súd pred týmto vyhlásením neurobil úkon navonok smerujúci k oboznámeniu verejnosti s takýmto vyhlásením“.

25.1.7 Konečne možno poukázať aj na závery ústavného súdu z nálezu sp. zn. I. ÚS 252/05 z 22. marca 2006 (publikovaného v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 17/2006) týkajúce sa dovolacieho konania a v ňom vznesenej námietky, že súdy rozhodujúce v prvom a druhom stupni neoznámili

stranám sporu miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku: „V dovolacom konaní, v ktorom sa namieta, že jeden z účastníkov nebol predvolaný na vyhlásenie rozsudku súdu prvého stupňa, dochádza spravidla ku kolízii dvoch základných práv, resp. ústavných princípov. Na jednej strane ide o právo na súdnu ochranu v súvislosti so zásadou, podľa ktorej sa rozsudky vyhlasujú verejne (čl. 46 ods. 1 a čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky), na druhej strane ide o zásadu právnej istoty ako súčasť právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Právo na verejné vyhlásenie rozsudku by bolo iba iluzórne a nemalo by reálny základ, keby všeobecný súd nebol povinný predpísaným spôsobom umožniť účastníkovi konania zúčastniť sa na verejnom vyhlásení rozsudku. Princíp právnej istoty je v procesnom práve vyjadrený inštitútom právoplatnosti rozsudku, ktorý vo svojej podstate znamená, že sporná otázka je právoplatným rozsudkom vyriešená s konečnou platnosťou a so záväznými účinkami. Je povinnosťou dovolacieho súdu zachovať ústavnoprávne relevantnú rovnováhu medzi základným právom na súdnu ochranu v súvislosti s verejným vyhlásením rozsudku súdu prvého stupňa a princípom právnej istoty vyjadreným právoplatným rozsudkom odvolacieho súdu. Dovolací súd má pritom v súvislosti s princípom právnej istoty vychádzať z predchádzajúcej judikatúry, resp. odchýlenie sa od nej vyčerpávajúcim spôsobom zdôvodniť.“

25.1.8 Vychádzajúc z citovanej konštantnej judikatúry ústavného súdu a vzhľadom na námietky sťažovateľky ústavný súd považuje za potrebné ako prvé konštatovať, že sťažovateľka nenamieta vo svojej sťažnosti, že by nedošlo k verejnemu vyhláseniu rozsudku krajského súdu.

25.1.9 Sťažovateľka vo svojej sťažnosti taktiež nenamieta, že by nebola verejnosť a sporové strany konania (teda aj sťažovateľka) vôbec informovaná o miesta a čase verejného vyhlásenia rozsudku krajského súdu vhodnými prostriedkami – napr. na oznamovacej/úradnej tabuli súdu, na internetovej stránke súdu, doručením písomného upovedomia poštou.

25.1.10 Sťažovateľka však namieta, že nebola upovedomená o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku krajského súdu aj špecifickým spôsobom, teda podľa § 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku (CSP) aj elektronickými prostriedkami.

25.1.11 Mnohorakosť spôsobov, ktorými súdy musia a môžu upovedomovať verejnosť a sporové strany o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku, je odrazom technickej doby, ktorú žijeme a majú priniesť okrem iného čo najväčšiu efektívnosť a hospodárnosť konania. S tým súvisí aj zavedenie súdneho oznamovania miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

25.1.12 Pripomeňme, že do 31. decembra 2011 Občiansky súdny poriadok poznal vo veciach, v ktorých odvolací súd rozhodoval rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznamovanie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku iba na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

25.1.13 Pre naplnenie dikcie princípov spravodlivého konania podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 142 ods. 3 ústavy musí byť (aj v zmysle už citovanej judikatúry) nepochybné, že (i) došlo k verejnému vyhláseniu rozsudku a že (ii) o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku boli verejnosť a strany sporu riadne upovedomené. Riadnym upovedomením sa tu má na mysli preukázanie, že do dispozičnej sféry a vedomia verejnosti a strán sporu sa dostalo oznámenie súdu o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku, a to prinajmenšom spôsobom zákonným, na takéto oznámenie obvyklým a legitímne očakávaným. Naplneniu týchto predpokladov pre ústavne súladný postup súdov pri verejnom vyhlasovaní rozsudkov konvenuje napr. oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku stranám sporu a verejnosti jeho zverejnenie na úradnej tabuli súdu či internetovej stránke súdu.

25.1.14 Pokiaľ strana sporu bola o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku oboznámená zverejnením oznámenia na oznamovacej/úradnej tabuli súdu či internetovej stránke súdu (prípadne písomne), avšak nie aj prostredníctvom elektronických prostriedkov, a to napriek tomu, že strana sporu o to požiadala, ide o zjavne nezákonný postup súdu

a dochádza (slovami svojho času platného Občianskeho súdneho poriadku) k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom a naplneniu prípustnosti dovolania z tohto dôvodu (rovnaké konštatovanie pozri v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 714/2015 zo 7. októbra 2015, publikovanom ako R 19/2016, a v ňom bohato citovanú prejudikatúru).

25.1.15 Takýto nezákonný postup súdu (síce zakladajúci prípustnosť dovolania) však nemusí dosahovať intenzitu porušenia ústavných práv tejto strany sporu. Rozhodujúcou skutočnosťou pre posúdenie ústavnosti takéhoto (zjavne nezákonného) postupu súdu pri oboznamovaní s miestom a časom verejného vyhlásenia rozsudku teda je, či sa do dispozičnej sféry a vedomia strany sporu dostalo v dostatočnom časovom predstihu (v lehote najmenej päť dní) riadne upovedomenie (pozri bod 25.1.13) o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku. Inak povedané, rozhodujúce je, či strane sporu vôbec bolo oznámené miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku, aj keď nie elektronickými prostriedkami.

25.1.16 Zo sťažnosti nevyplýva, že by krajský súd vôbec neoznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku, t. j. neoznámil ani na oznamovacej/úradnej tabuli súdu či internetovej stránke súdu, alebo že by vôbec neinformoval sťažovateľku o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku (napr. písomne).

25.1.17 Za týchto okolností vzhľadom na konkrétnosti sťažovateľkinej veci a obsah sťažnosti v tejto konkrétnej veci sťažovateľky ústavný súd uvádza, že sťažovateľkou namietaný nezákonný postup krajského súdu (neoznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami) by aj v prípade potvrdenia pravdivosti tejto námietky sťažovateľky ešte nemusel znamenať porušenie ústavných práv sťažovateľky, a to vzhľadom na intenzitu zásahu do ústavných práv sťažovateľky oslabenú tým, že by vyšlo najavo, že krajský súd oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku sťažovateľke a verejnosti ich zverejnením na úradnej tabuli súdu či internetovej stránke súdu.

25.1.18 To však neznamená, že najvyšší súd by sa nemal touto námietkou (neoznámenia miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami) bez ďalšieho zaoberať, keďže bez ohľadu na ústavnosť namietaného postupu krajského súdu namietané pochybenie môže zakladať (v prípade pravdivosti tejto námietky) prípustnosť dovolania z dôvodu odňatia možnosti konať pred súdom, resp. (slovami dnes a v čase podania dovolania platného Civilného sporového poriadku) z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

25.1.19 Sťažovateľka priložila k ústavnej sťažnosti aj dovolanie zo 6. júna 2018 proti rozsudku krajského súdu adresované najvyššiemu súdu, z ktorého je zrejmé, že túto argumentáciu (neoznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami) sťažovateľka v dovolaní síce uvádza, avšak nie je z obsahu dovolania zrejmé, že túto argumentáciu uplatnila ako dovolací dôvod (resp. že ju spojila s niektorým z dovolacích dôvodov podľa § 420 Civilného sporového poriadku), ale javí sa byť „len“ ako súčasť všeobecnej argumentácie. Najvyšší súd tak tým, že sa touto argumentáciou neoznámenia miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku krajského súdu týmto súdom sťažovateľke elektronickými prostriedkami nezaoberal ako dovolacím dôvodom, neporušil označené ústavné práva sťažovateľky.

25.1.20 Avšak aj v prípade potenciálneho materiálnejšieho prístupu najvyššieho súdu k obsahu dovolania sťažovateľky, uznania spomínanej námietky ako smerujúcej k niektorému z dovolacích dôvodov a potenciálneho zrušenia rozsudku krajského súdu by sa na hmotnoprávnej pozícii sťažovateľky nič nezmenilo, keďže najvyšší súd sa v napadnutom uznesení o odmietnutí dovolania vyjadril aj k arbitrárnosti odôvodnenia rozsudku krajského súdu a nenašiel v ňom nič, čo by nasvedčovalo nedostatku riadneho odôvodnenia. Zrušenie rozsudku krajského súdu na podklade námietky neoznámenia miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku krajského súdu týmto súdom sťažovateľke elektronickými prostriedkami by smerovalo len k dodatočnému oznámeniu miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku krajského súdu týmto súdom sťažovateľke elektronickými

prostriedkami a rovnakému rozsudku krajského súdu, ktorého odôvodneniu najvyšší súd nič z pohľadu zákazu arbitrárnosti nevytkol.

25.1.21 Ústavný súd tak v súlade so závermi z nálezu sp. zn. I. ÚS 252/05 z 22. marca 2006 (publikovaného v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 17/2006) hodnotí (aj v tomto širšom materiálnom poňatí) napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako favorizujúce právnu istotu sporových strán pri posudzovaní argumentácie sťažovateľky o neoznámení miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku krajského súdu týmto súdom sťažovateľke elektronickými prostriedkami. Z pohľadu označených ústavných práv sťažovateľky tak nedošlo k ich porušeniu ani v tomto smere.

25.1.22 Ústavný súd teda musí v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25.2 K neupovedomeniu o postúpení veci okresnému súdu

25.2.1 Najvyšší súd na námietku sťažovateľky o jej neupovedomení o postúpení veci okresnému súdu reagoval a uviedol, že z povahy tejto procesnej povinnosti je zrejmé, že sťažovateľka mohla kedykoľvek počas konania namietat' nesúhlas s postúpením veci, o postúpení veci vedela, lebo bola riadne predvolaná na pojednávanie okresným súdom na 21. augusta 2012, a tak došlo k zhojeniu („skonzumovaniu“) nesplnenia vytýkanej povinnosti. Náprava prípadného nesprávneho postupu súdu prvej inštancie v tomto smere jej bola daná tiež možnosťou podania odvolania a dovolania, pričom obe tieto práva aj využila. Bolo by preto neefektívne považovať prípadné nedodržanie upovedomenia strany o možnosti namietat' postúpenie veci za tzv. zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku a z tohto dôvodu zrušovať v dovolacom konaní rozhodnutia súdov v základnom konaní a vec vracať na ďalšie konanie.

25.2.2 Ústavný súd túto odpoveď krajského súdu na námietku sťažovateľky ako ústavne udržateľnú a nenesúcu znaky arbitrability. Nemožno ani v tomto smere prísť

k záveru, že by došlo napadnutým uznesením najvyššieho súdu k porušeniu sťažovateľkou označených ústavných práv.

25.2.3 Ústavný súd tak musel aj v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K bodu B – namietané porušenie práva postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 257/2016 a okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 44/2012 a jeho rozsudkom z 21. augusta 2012

26. Sťažnosť aj vo zvyšnej časti bolo potrebné odmietnuť.

27. Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ako aj § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

28. Proti rozsudku okresného súdu č. k. 21 C 44/2012-105 z 21. augusta 2012 bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, o ktorom rozhodoval krajský súd v odvolacom konaní. Možnosť podania odvolania sťažovateľka aj využila. Obdobne proti rozsudku krajského súdu č. k. 6 Co 257/2016-205 zo 14. februára 2018 sťažovateľka podala dovolanie, v ktorom namietala procesné pochybenia krajského súdu, ktorým sa vo svojom uznesení o dovolaní venoval najvyšší súd a ktoré v rovnakom rozsahu namietla aj pred ústavným súdom. Všetky uvedené okolnosti preto vylučujú právomoc ústavného súdu rozhodovať o namietanom porušení čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 3 a čl. 38 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom v rámci prvostupňového a krajským súdom v rámci odvolacieho konania. Ústavný súd preto odmietol sťažnosť v týchto častiach podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na ich prerokovanie.

K bodu C – namietané porušenie práva na konanie bez zbytočných priet'ahov

29. Do určitej miery odlišná je situácia vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na súdne konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 44/2012 v súvislosti s tým, že do podania sťažnosti nebolo rozhodnuté o konkrétnej výške náhrady trov dovolacieho konania, hoci dovolacím uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 133/2018 ešte z 25. októbra 2018 bol žalovanej priznaný nárok za náhradu trov dovolacieho konania voči sťažovateľke v plnom rozsahu.

30. Účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov vymedzil ústavný súd vo svojej skoršej judikatúre tak, že *„účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu“* (II. ÚS 26/95). Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je príkazom pre všetky štátne orgány na také konanie, ktoré vytvára právnu istotu pre subjekty práva. Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zákonodarca zabezpečuje prostredníctvom procesno-právnych inštitútov, ktoré sú štátne orgány vrátane všeobecných súdov povinné efektívne a vecne správne využívať.

31. Je však prirodzené a ústavný súd to už vo svojej judikatúre zdôraznil, že každé namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, pričom ústavný súd akcentuje tri základné kritériá v súvislosti s namietanými priet'ahmi v konaní pred všeobecnými súdmi: zložitosť veci, správanie účastníkov konania a postup súdu (porov. napr. I. ÚS 3/00 alebo I. ÚS 7/02). Medzi kritériá, na ktoré ústavný súd tiež prihliada pri svojom rozhodovaní, patrí aj predmet sporu v posudzovanom konaní a význam sporu pre sťažovateľa (porov. napr. II. ÚS 32/02 alebo I. ÚS 19/00). Napokon ústavný súd taktiež prihliada v konkrétnom prípade na čas trvania konania (porov. napr. I. ÚS 92/97), resp. na celkovú dĺžku konania (porov. napr. III. ÚS 123/02).

32. Obdobne i Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k právu na prejedanie vecí v primeranej lehote v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru skúma primeranosť lehoty (reasonable time) konania v rámci konkrétnych okolností prípadu, aplikujúc pritom štyri základné kritériá pre posúdenie primeranosti danej lehoty: zložitosť vecí, správanie sťažovateľa, postup štátnych orgánov a význam sporu pre sťažovateľa (pozri napr. *Sürmeli v. Nemecko*, č. 75529/01, rozhodnutie ESLP z 8. júna 2006, bod 128; *Frydlender v. Francúzsko*, č. 30979/96, rozhodnutie ESLP z 27. júna 2000, bod 43).

33. Ústavný súd však poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutia, v ktorých opakovane vyslovil, že ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (pozri napr. III. ÚS 91/04 alebo II. ÚS 129/06) a že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (pozri napr. I. ÚS 46/01, III. ÚS 92/03 alebo I. ÚS 149/02, príp. III. ÚS 372/09). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (rovnaké závery ústavný súd vyslovil taktiež napr. v III. ÚS 199/02 alebo I. ÚS 57/01).

34. Vzhľadom na predmet rozhodovania v napadnutom konaní (t. j. o výške náhrady trov dovolacieho konania) a časový úsek medzi z 25. októbrom 2018 (keď bol žalovanej priznaný nárok za náhradu trov dovolacieho konania voči sťažovateľke) a 1. marcom 2019 (deň podania ústavnej sťažnosti) nemožno hovoriť ani len potenciálne o porušení sťažovateľkou označených ústavných práv sťažovateľky na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov. Právna neistota sťažovateľky týkajúca sa výsledku meritórneho konania bola rozsudkom krajského súdu odstránená. Kolaterálne rozhodovanie okresného súdu o trovách dovolacieho konania v sťažovateľkinej veci vzhľadom na špecifiká vecí (namietané prieťahy v rozhodovaní o výške náhrady trov dovolacieho konania) nemá ku dňu podania ústavnej sťažnosti potenciál zasiahnuť do sťažovateľkou označených ústavných práv.

35. V nadväznosti na uvedené ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou sťažovateľke nad rámec pripomína možnosť využitia právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého má právo podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, t. j. podanie sťažnosti na priet'ahy v konaní predsedovi prvostupňového súdu (napr. IV. ÚS 93/2012). Z textu podanej ústavnej sťažnosti, ale ani z listinných dôkazov predložených sťažovateľkou nijako nevyplýva, že by využila možnosť podať sťažnosť predsedovi okresného súdu na zbytočné priet'ahy v konaní.

36. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2019